

Zamujena priložnost

Betontanc in **Umka.LV**: Show your face!; režija **Matjaž Pograjc**, festival Mladi levi, 27. 8. 2006

Gregor Butala

Za predstavo *Show your face!* v režiji **Matjaža Pograjca** ter izvedbi **Betontanca** in latvijske skupine **Umka.LV**, ki je v polni Stari elektrarni v nedeljo sklenila letošnji mednarodni festival Mladi levi, bi lahko rekli, da vsaj na prvi pogled obeta več, kot pa potem tudi zares ponudi. Zasnova te uprizoritve, katere premiera je bila sicer letos spomladi, je namreč dokaj zanimiva: tako imamo že na formalni ravni navzočo inventivno (in v praksi nato tudi precej učinkovito izpeljano) mešanico animacije predmetov in fizično-besednega teatra, obenem pa se ta ne prav običajna kombinacija – podprta z živo glasbo dueta **Silence** in saksofonista **Ugisa Vītinsa** – loteva kar zahtevnih, na trenutke tudi »politično« angažiranih vsebin, med katere bi lahko prišteli tako izpraznjenost bivanja v identitetnem relativizmu sodobnosti kot razočaranje nad stanjem družbe »po koncu velikih utopij«, ki ga zaznamujejo vsesplošna zlaganost, skorumpiranost in manipulacija.

Toda žal je tako, da predstava zaradi meglene dramaturgije pri vsakem svojih nastavkov ostane nekje na pol poti. Spoj žive igre in gledališča objektov se v polnosti razmahne zgolj občasno (in tudi latvijski animatorji le v nekaterih, sicer zares posrečenih prizorih pokažejo, česa so sposobni), slabotna zgodba in klišejski dialogi pa celoti prav nič ne pomagajo,

pa četudi s svojo banalnostjo morebiti omogočajo določeno »interpretativno odprtost« znotraj uprizoritve, ki kot da se ne more odločiti, ali želi biti všečna (celo glasba deluje nekam »kozmetično«) ali provokativna, naj bo kritika sistema ali pa »eksistencialistična« metafora, triler ali romantična vinjeta. In tako ni na koncu nič od tega – niti ne preraste v kaj drugega.

Edina točka, v kateri se bolj ali manj uspešno povežejo navedena vsebinska in izvedbena izhodišča, je animirani protagonist, »človek brez obraza« (majhna obleka s kapuco, ki jo hkrati oživljajo tudi po trije animatorji), ki je tako prisposoda nepomembnega slehernika, ki je seveda že sam po sebi »brez identitete«, kot tudi »sovražnika družbe« (za katere po drugi strani pač velja, da se njihova »identiteta« nenehno spreminja v skladu z dnevnimi potrebami). Vendar obe plasti

glavnega junaka postopno tudi nekako zvođenita, saj posamezne epizode v uprizoritvi delujejo napaberkovano, brez temeljitejši osmislitve.

V tem pogledu omenjeni lik »lutke brez obraza« še najbolje deluje kot neke vrste ogledalo gledalcu, ki ga predstava – tudi povsem naravnost – napotuje k razmisleku, ali ni morda tudi sam prav tako »lutka« v rokah, na primer, politike in kapitala, oziroma »brez obraza«, kolikor ne zavzame stališča do aktualnih dogodkov in svojo apatičnost prikriva s politično korektnostjo (ali pač poceni dobrodelnostjo, ki ne terja nobenega resnega angažmaja, ponuja pa občutek plemenitosti). Poziv k temu, da naj gledalec (vendarle) pokaže svoj pravi obraz, je v splošnem simpatičen, toda za predstavo kot celoto vendarle nezadosten. Zamujena priložnost? Pravzaprav res.